

Týden po vzkříšení

Mat 28:18 „Ježíš přistoupil a řekl jim: *„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“*

Co se asi tak mohlo dít týden po vzkříšení Ježíše? Čteme, že se objevil v jejich středu a že Tomáš - jeden ze dvanácti s nimi nebyl a potom velmi litoval. Chtěl také vidět Ježíše. Tak moc si přál vidět Ježíše, že nevěřil v Jeho vzkříšení a sám se o tom chtěl přesvědčit. Sám chtěl vložit svoji ruku do Jeho ran a na vlastní oči jej spatřit. Obojí se Tomášovi vyplnilo. A nejen Tomášovi, ale množství dalších lidí, kteří neviděli a přece uvěřili.

Zajímá mě co ale sám Ježíš říká o čase po vzkříšení. Co že budou učedníci dělat. A co má dělat církev poté až vstane z mrtvých? Čteme co dělat nemá: „*např. koukat do nebe...*“ To andělé po Ježíšově nanebevstoupení napomínají učedníky slovy: „*Co tu stojíte a hledíte do nebe...*“ Po Ježíšově vzkříšení zmizí také mnoho otázek, které učedníci měli do té doby. Vzkříšením Ježíše jsou najednou zodpovězeny samy od sebe. V den, kdy se setkáme se vzkříšeným už se Ho na nic nebudeme muset ptát. Jeho vzkříšení je dostatečnou odpovědí na naše otázky...pokud se s Ním ovšem setkáme. Ten, kdo se nesetká se vzkříšeným má ohledně vzkříšení ještě větší zmatek než ohledně ukřižování. Kdo se ale se vzkříšeným setká, má najednou jasno jak o Ježíšovu učení, tak o ukřižování, tak o vzkříšení i další budoucnosti.

Pořád ale neslyším, co že má církev po vzkříšení Krista dělat. Snad by nám pomohl verš, který jsme četli minule. Pán Ježíš v něm připravuje učedníky na dobu ukřižování a den setkání s ním a pak říká ještě něco, co jakoby zdánlivě nepatřilo k těm událostem. Možná ale, že to je právě odpověď na naši otázku, co dělat dál. Dovolte mi přečíst Ježíšova slova:

Jan 16:20-24

„Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“

Mám na mysli slovo o té modlitbě. O tom prošení Otce v Ježíšově jménu. Všimněme si, že jsou ta slova velmi důležitá. Jsou totiž uvozena stejným dvojnásobným „Amen“, jako slova předtím. „Amen Amen“ vždy uvozuje něco velmi důležitého. Co když je to tedy odpověď na otázku, co má církev dělat po Ježíšově zmrtvýchvstání? Zkusme tedy vyjít z tohoto závěru! *Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“* Zkusme si představit modlíci se církev. Nebo sbor Kristových následovníků, který se denodenně modlí v Ježíšově jménu. Lidičky, kteří modlitbou, která má nyní nový rozměr, protože je v Ježíšově jménu, doslova dobývají duchovní pozice toho Zlého. Ano, zapadá nám tento obraz do modelu první církve, jak jej známe z knihy Skutků. Tam přeci jsou apoštolové, kteří se nebojí říci: *„Bohu se nebude líbit, když se přestaneme modlit a učit evangelium a začneme obsluhovat u stolů. Zdá se tedy, že pochopili a chopili se toho, co jim Pán Ježíš poradil. Tehdy jim řekl: Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“*

Jaký je rozdíl mezi modlitbou, kterou znali do doby než jim řekl o modlitbě nového druhu. O modlitbě v Jeho jménu? Asi velmi veliký! Co je tedy modlitba

v Ježíšově jménu? Ne nebojte se, nejde o žádné čarování. Jde o víru konající. O víru k Ježíši přistupující. A to je rozdíl. Někdo se modlí a jen doufá, že Ježíš přijde. Jiný se modlí a sám k Ježíši přistupuje.

Na názorných příkladech pochopíme. Příklad ženy volající za Ježíšem: „*Pane smiluj se*“ Jde o ženu, která křičí a dělá výtržnosti dokud se Ježíš nezastaví a nezeptá se jí, co chce. Nebo jde o slepého Bartimea, který nic nedá na okřikování lidí ze zástupu, aby Ježíše nezdržoval a nerušil. On ho prostě vyruší a křikem zastaví. A Ježíš se dá vyrušit a dá jeho voláním zastavit. Jde o konající modlitbu čtyř přátel, jejichž pátý druh ochrnutl po celém těle. Oni se dopouští škody na majetku cizí osoby jen proto, aby svého druha spustili až k nohám samotného Ježíše. Páchají trestný čin poškozování cizího majetku. Budou odsouzeni k náhradě škody značné výše, když rozebírají střechu domu neznámého člověka, ale to jim nevadí. Oni přistupují k Ježíši s vírou konající.

Zastavme se nyní u nich a přemýšlejme na jejich jednání o modlitbě v Ježíšově jménu. O modlitbě jednajících, která se tolik liší od modliteb jiných.

L5,17-29

L 5,17 Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval.

18 A hle, muži nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý, a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj.

19 Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše.

20 Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: "Tvé hříchy jsou ti odpuštěny."

21 Zákoníci a farizeové začali uvažovat: "Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy, než sám Bůh?"

22 Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: "Jak to, že tak uvažujete?"

23 Je snadnější říci 'Jsou ti odpuštěny tvé hříchy', nebo říci 'Vstaň a chod'?"

24 Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy," řekl ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů."

25 A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.

26 Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: "Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání."

27 Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: Pojď za mnou."

28 Levi nechal všechno, vstal a šel za ním.

29 A ve svém domě mu připravil velikou hostinu. Bylo tam množství celníků a jiných, kteří s ním stolovali.

V mých devatenácti se s námi třídní profesor po maturitě loučil slovy: „Když jste se narodili, všichni se smáli a vy jste plakali. Žijte svůj život tak, aby až budete umírat všichni plakali a vy jste se smáli.“

Jak žít svůj život, aby mě měli druzí rádi? Jak žít svůj život, abych, až odejdu, chyběl druhým. A nejen nejbližším. Jak žít, abych se mohl ve chvíli odchodu z tohoto světa radovat? To jsou základní otázky života, na něž by si každý myslící tvor měl odpovědět.

Život před nás klade čas od času velmi těžké problémy. Některé se nám zdají neřešitelné. Tak jako tomu ochrnutému muži. Jistě měl se svým životem docela jiný plán. Pak ale přišla mrtvice, ničím si ji nezavinil, přišlo ochrnutí celého těla a jeho život se od základu změnil. Nejprve byly jiskřičky naděje na zlepšení, rehabilitování. Vždyť i on znal lidi, kteří ochrnutí rozhýbali a rozchodili. Později, když se nic nelepšilo, zmizeli i ty malé naděje. Máme před sebou člověka, který je klidný, pokojný, věřící a

ochrnutý. Pomoc jeho čtyř přátel nespočívala, bratři a sestry, jen v tom, že každý z nich popadl jeden cíp podložky, na níž ochrnutý ležel. Oni se především dokázali podívat na jeho stav novým pohledem. Pohledem, který ochrnutému už dávno chyběl. Který už dávno ztratil. Pohledem nové naděje a nové víry. Ochrnutý nebyl neznaboh, byl věřící. Věřil ve všemocného Hospodina-Boha Izraele. Věřil, že tento Všemohoucí stvořil nebe a zemi, že rozdělil Rákosové moře a vody Jordánu, věřil ve všechny mocné divy, které prožil Izrael na poušti. Věřil, že Hospodinu nic není nemožné. Ale v případě svém vlastním mu to nějak nešlo. Tato skutečnost je stále stejná. I dnes. U druhých nám to jaksi jde, ale u nás samých to nejde a nejde. Tu nám ale zní příběh o tom, že jsou tu ti druzí. Ti, kterým jde věřit za nás! Každý z nich dokáže zvednout ten jeden ze čtyř cípů lůžka na němž ležím. Jsou čtyři, každý má čtvrtinu víry, která dohromady přináší ochrnutého k Pánu Ježíši! To jsou přímlyvy svatých! To je nesení břemen jedni druhým. To je společná modlitba. To je společná přímlyva. To je shodnutí se v prosbě o jakoukoli věc.

Na tomto příběhu vidíme společnou modlitbu čtyř přátel za jejich ochrnutého přítele. Společnou přímlyvu v akci. Každý z nich bere jeden ze čtyř rohů nosítek a společnou silou nesou ochrnutého k lékaři duše i těla. A když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše. To je víra v akci. To je modlitba společenství. Modlitba dělající, neboli účinná, jak praví Jakub. Kde berou odvalu? Podpírají se navzájem. Žádný z nich by samostatně nedokázal věřit tak silně, že by ochrnutého přinesl před Ježíše. Ochrnutý to sám nedokáže už roky. Ale ani ti muži jednotlivě nedokáží to, co ve společenství víry. Teprve takto pohromadě, s nemocným, který svými pohledy nebo slovy povzbuzuje a sám je jejich odvahou povzbuzován, takto pohromadě jdou Ježíše prosit o nemožné. Ne, není to „huráakce“. Narušuje to jejich plány, musí odložit své povinnosti, musí zapřít sami sebe. Vzít škodu rozebrané střechy na své konto. Jako v příběhu o milosrdném Samařanovi. Když viděl zraněného, byl hnut soucitem a zapřel sám sebe, změnil časové plány své cesty, sáhl hluboko do peněženky, obětoval svůj olej a své víno, své obvazy a svého osla k cestě do hostince. Není to „huráakce“, je to naše sebezapření, je to náš soucit s trpícím, je to odvala naší víry.

Prvá slova Pána Ježíše k ochrnutému jsou: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ První musí být pokání. Bez osobního pokání nikdo z nás nedokáže vidět svůj problém z jiného úhlu než ho viděl dosud. Prostě nedokážeme svou výšku prodloužit ani o píď a ani jeden den přidat ke svému životu. Jen tehdy, když každý náš problém začneme řešit pokáním, začneme ho řešit skutečně správně. Začátek jakéhokoli nového pohledu je stejný jako začátek Nové smlouvy, začátek Nového zákona, začátek evangelia Kristova. A tak platí na úplný úvod Kristovo volání: „*Čiňte pokání a věřte evangeliu!*“ Pokání dokáže podívat se na problém úplně novými očima a novým způsobem. Nemoc, ztráta, bolest...ať už náš problém nese jakýkoli název, vždy jej dokážeme spatřit v úplně nových barvách. Řekne si někdo: „Již jsem se na svůj problém podíval ve všech barvách, které znám a nevím, jak jinak bych to mohl vidět“ A tady je právě ta novost evangelia po vzkříšení Pána Ježíše Krista. On dává nové a jiné barvy našemu životu, než jsme dosud poznali. Můžeš říci, že jsi už vyčerpал pohled ve všech barvách, ale nedokážeš si představit nové barvy. Tvé oči nikdy neviděli například barvu „dodulovou a světlešínovou, novonou a tmavojundelovou.“ Tvé oči nikdy neviděli odstíny v nichž náhle uvidíš svůj problém, když budeš činit pokání. Jsou to nové barvy a ty dostaneš nové oči, když činiš pokání. Proto každý životní problém musíš začít řešit pokáním před Bohem. A věř, že Pán ti dá pohlédnout na problém, které jsi už ze všech stran probral a myslíš si, že je už jinak vidět nemůžeš, ...dá ti pohlédnout docela novým způsobem. On zná tisíce nových barev života o kterých nemáme ani tušení, že existují, natož abychom je dovedli vidět. A jakmile Ježíš prohlásí kohokoli

za očištěného, vin zbaveného, je takový člověk pak novým stvořením. Novým ve všech oblastech života. Tam právem platí Boží Slovo: „2K 5,17 *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!*“ A pak už není až tak mimořádné, aby ochrnutý začal hýbat zase rukama a nohama, chodil a mluvil. Prohlášením soudce nebe a země: „*Tvé hříchy jsou ti odpuštěny!*“ je celý další život ochrnutého postaven na zcela jiném základě. Na základě horypřenášejí víry.

Každý z nás má nějaký problém. Každému se zdá někdy neřešitelný. Pojď s ním k Ježíši! Pojď s ním k přátelům víry! Začni pokáním, abys jej mohl vidět v novém světle. Jinak s ním nehneš. Jinak se z něj zblázníš. Jinak tě učiní zatrpklým. Chtěj vidět novými očima. Chtěj slyšet z Ježíšových úst slova: „*Synu, dcero, tvé hříchy jsou ti odpuštěny!*“

Co se stalo s uzdraveným chromým a s jeho přáteli, nevíme, víme ale, že tam před domem stál jiný muž, který to vše sledoval. Přijít blíž nemohl, neboť tam bylo jednak mnoho lidí a potom... měl tam směnárnu peněz, kterou nemohl nechat jen tak bez dozoru. Vše ale viděl, uvěřil a rozhodl se. Jmenoval se Lévi. A když pak Ježíš vyšel z toho domu, Lévi byl již připraven. Ježíš na něj pohlédl a věděl, že je připraven jít za ním. Vyzval ho a Lévi šel. Navždy jej pak už následoval. Svůj život nerozlučitelně spojil s Pánem Ježíšem Kristem a stal se jeho učedníkem a apoštolem.

A tak je zřejmé, co společné úsilí dvou nebo čtyřech přátel ochrnutého všechno způsobilo. Skutečně, tam kde se církev shodne a modlí v úsilí o jakoukoli věc, tam se dějí dalekosáhlé divy. Lévi nebyl předmětem prosby čtyř přátel za ochrnutého druha. Ale my čteme, že až tak daleko... až k Lévimu... došla naplnění jejich víra. Chtěli jen uzdravení pro svého přítele a dostali pro něj odpuštění vin, uzdravení těla a byl povolán člověk jménem Lévi - Matouš, který se později stal učedníkem a apoštolem a napsal evangelium podle Matouše, ze kterého čteme a které přináší věčný život tisícům. A to vše z jediné činné modlitby několika přátel, kteří vzali každý jeden konec nosítek svého nemocného druha.

Jakub píše:

„Jk 5,16 *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.*“

A tak se ptám, nemohla by právě toto být ta nová modlitba, která má Pán Ježíš Kristus na mysli, když říká: „*Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát. **Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.***“

Uvažme, že je dnes týden po Jeho vzkříšení. On vstal z hrobu. A to znamená, že všechny věci se zdají již docela jinak. Všechno dostává nový obsah a nový rozměr. Proč by naše modlitba ve jménu toho, který i smrti poroučí, měla zůstat stejná jako dřív?

Amen